

Súd: Okresný súd Vranov n/T
Spisová značka: 13C/313/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814204947
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Anna Monoková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2015:8814204947.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudkyňou Mgr. Annou Monokovou v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovanému: P. X., Y.. XX.XX.XXXX, J. XXXX, XXX XX G. Y. L., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, Šafárikovo nám. 7, 811 02 Bratislava, IČO: 42 362 962, zast. JUDr. Bohdan Jakubis, advokát, Dobrovičova 13, 811 09 Bratislava o zaplatenie 638,94 eur s prísl. takto

rozhodol:

Žalobu o zaplatenie sumy 355,25 eur s príslušenstvom **z a m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

Vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa pôvodne podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 638,94 eur s úrokom z omeškania 42,14 eur a ročným úrokom z omeškania vo výške 9 % zo sumy 638,94 eur od 09.02.2012 do zaplatenia a trovy konania.

V predmetnej veci súd rozhodol rozsudkom zo dňa 02.12.2014 č.k. 13C/313/2014-55, ktorým žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 283,69 eur, úrok z omeškania za obdobie od 21.06.2011 do 08.02.2012 v sume 6,38 eur a úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 283,69 eur od 09.02.2012 do zaplatenia a to v mesačných splátkach po 10 eur, ktoré splátky sú splatné vždy do 30.dňa v mesiaci na adrese žalobcu pod následkami straty výhody splátok počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, s tým, že vo zvyšnej časti žalobu zamietol, žalovanému náhradu trov konania nepriznal a rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania v sume 0 eur na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka.

Žalobca podal proti predmetnému rozsudku v časti, v ktorej súd žalobu zamietol odvolanie. V odvolaní uviedol, že ho podáva v časti v ktorej súd zamietol žalobu žalobcu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu. Následne citoval ust. § 387 ods. 1, § 392 ods. 2 a § 397 Obchodného zákonníka. Súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby nakoľko ide o zmluvu o úvere a teda absolútny obchodno-záväzkový vzťah podľa Obchodného zákonníka. Predmetná úverová zmluva bola uzavretá dňa 14.05.2007, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až §54 len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8.časti OZ, ako aj na zmluvu podľa §55 OZ. Zmluva o úvere bola upravená v OBZ. V dôsledku toho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť

uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods. 3 OZ. Právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 01.01.2008 sa spravujú ustanoveniami OBZ bez ohľadu na povahu účastníkov. V ďalšom poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2M Cdo 3/2011 zo dňa 28.04.2011, 6MCdo/4/2012 zo dňa 27.03.2013 a Krajských súdov v Banskej bystrici, Trnave a v Prešove.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd uznesením zo dňa 23.06.2015 č.k. 5Co/187/2015 -76 zrušil rozsudok v jeho napadnutej zamietavej časti a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že obsahové náležitosti rozsudku, ktorý predstavuje individuálny akt aplikácie práva určuje ust. § 157 O.s.p.. Správnosť a úplnosť obsahových náležitostí rozsudku je predpokladom jeho vykonateľnosti a preskúmateľnosti. To, či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia. V ďalšom citoval ust. § 157 ods. 2 O.s.p. . Súd musí pri rozhodovacej činnosti dbať na dôsledné dodržiavanie Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva na spravodlivý proces. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ust. § 157 ods. 2 O.s.p, dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinností svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozsudku má byť objektívne zrozumiteľné, aby bolo možné z neho zistiť relevantnosť postupu súdu, tiež zistiť ako sa súd vysporiada s podstatnými argumentmi v tvrdeniach účastníkov, dôkazmi vykonanými k týmto tvrdeniam a aké z nich, z akých dôvodov, urobil závery. Len takéto odôvodnenie rozhodnutia dovoľuje účastníkovi konania posúdiť to ako súd v jeho veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa riadil pri rozhodovaní vo veci samej. V ďalšom uviedol, že súd prvého stupňa v odôvodnení zamietavého výroku len konštatoval, v zmysle kvantifikácie, na akú čiastku sumy podľa neho nepremišaných splátok úveru má žalobca nárok poukazujúc na to, že suma splátky úveru zahŕňala aj poplatok za správu úveru 1,99 eura mesačne. Z rozsudku nie je absolútne zistiteľné, akými úvahami sa súd prvého stupňa pri tejto kvantifikácii riadil, a o ustanovenie ktorého právneho predpisu a dôkazu svoje závery o tom, že žalobca z nepremišaných splátok nemá nárok na poplatok za správu úveru, oprel. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa žalobcovi odňala možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy. V občianskom súdnom konaní musí súd poskytovať materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Európsky súd pre ľudské práva vo veci Kraska c. Švajčiarsko z 29.04.1993, séria A, č. 254-B, s.49, §30).

Súd vykonal dokazovanie v rozsahu ako bolo vykonané dňa 2.12.2014, teda oboznámením listinných dôkazov, vyjadreniami účastníkov konania a výpoveďou žalovaného, oboznámil sa s odvolaním žalobcu, uznesením krajského súdu a zistil nasledovný skutkový stav:

Žalovaný na pojednávaní dňa 02.12.2014 uviedol, že zmluvu o úvere so Slovenskou sporiteľňou uzatvoril v čase kedy bol riadne zamestnaný, mal pracovnú zmluvu, preto mal zato, že tento úver aj riadne pospláca a časť aj platil. Potom sa stal nezamestnaným. Nezamestnaným je aj v súčasnej dobe s tým, že jeho príjem predstavuje dávka v hmotnej núdzi 60 eur, manželka je toho času na rodičovskom príspevku, a spolu s ostatnými dávkami na ich sedem maloletých detí majú príjem 500 eur mesačne s tým, že spolu majú 14 detí. Čo sa týka výdavkov z tohto príjmu mesačne platia elektrinu 80 eur a to polovicu s matkou s ktorou žijú v spoločnom dome. Iné príjmy nemajú, situácia je taká, že sa nedokáže zamestnať aj keď sa o prácu neustále informuje. Vzhľadom na tieto pomery by bol schopný zaplatiť dlh v splátkach po 10 eur. Po 10 eur už uhrádza splátky v prospech ďalších troch spoločností.

Právny zástupca žalobcu vo svojom prednese dňa 02.12.2014 uviedol, že žalobca v celom rozsahu trvá na podanej žalobe. Predmetom súdneho vymáhania je pohľadávka právneho predchodcu žalobcu Slovenskej sporiteľne. Táto pohľadávka vznikla na základe zmluvy o úvere z roku 2007. V roku 2011 bola pohľadávka postúpená na súčasného žalobcu spoločnosť EOS KSI s.r.o. Predmetom súdneho konania je 23 splátok v celkovej výške 638,94 eur. Jedná sa o 23 splátok ktoré mali byť splácané vo výške 27,78 eur. Sú to splátky za obdobie 20.6.2010 do 20.4.2012. Žalobca sa domnieva, že predmetný

práv vzťah je potrebné posudzovať podľa právnych predpisov teda podľa Obchodného zákonníka, nestotožňuje sa s názormi žeby sa malo jednať o spotrebiteľskú zmluvu, tvrdí, že sa jedná o absolútny obchod s prihladnutím na uvedené by sa daná vec mala posudzovať v rámci premlčacej doby, ktorá trvá štyri roky. Pohľadávka bola postúpená v roku 2011 bez toho, aby právny predchodca veriteľa vyhlásil mimoriadnu splatnosť to znamená, že v roku 2011 žalobca vstúpil do právneho postavenia svojho právneho predchodcu a až súčasný žalobca potom vyhlásil splatnosť vo februári v roku 2012 a to oznámením, ktoré bolo zaslané žalovanému. Žalobca v prípade úspechu v súdnom spore žiada, aby mu bola priznaná náhrada trov konania ktoré vyčíslil v krátkej lehote.

Slovenská sporiteľňa, a.s. ako banka a žalovaný ako dlžník uzatvorili dňa 14.05.2007 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka. Podľa článku I. zmluvy, predmetom zmluvy bolo poskytnutie splátkového úveru bankou dlžníkovi v sume, mene a za podmienok dohodnutých v tejto zmluve o úvere. Na základe úverovej zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 995,82 eur (30.000 Sk), ktorý sa žalovaný zaviazal ako dlžník splácať v mesačných splátkach po 27,78 eur (837 Sk) a to v 59 mesačných splátkach k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, konečná splatnosť úveru bola určená na deň 20.04.2012, pričom úroková sadzba predstavovala 18,40% ročne a ročná percentuálna miera nákladov 24,74%.

Podľa čl. II. bod 2 zmluvy žalovaný ako dlžník vyhlásil, že sa oboznámil so súčasťami Úverovej zmluvy, ktorými sú Všeobecné obchodné podmienky, úverové podmienky, sadzobník a podmienky určené zverejnením, za ktorých sa bankový produkt poskytuje, súhlasil s nimi a zaviazal sa ich dodržiavať.

Podľa bodu 3. uvedeného článku zmluvy všetky právne vzťahy výslovne neupravené v zmluve sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami Úverových podmienok, VOP, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, a to v tomto poradí.

V bode 4. článku II zmluvy si zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú podľa § 262 Obchodného zákonníka spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka.

V zmysle bodu 1.2 Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „VOP“) tieto VOP upravujú všetky vzťahy vznikajúce medzi bankou a klientom na základe zmlúv uzatvorených v súvislosti s bankovými produktmi, ako aj na vzťahy vznikajúce v súvislosti s konaním, ktorého cieľom je uzavretie zmluvy.

VOP tvoria súčasť akejkoľvek zmluvy uzatvorenej medzi bankou a klientom v súvislosti s príslušným bankovým produktom, bez ohľadu na to, či je príslušný produkt vo VOP upravený (bod 1.3 VOP).

V rozsahu, v akom sa ustanovenia písomnej zmluvy uzatvorenej medzi bankou a klientom v súvislosti s určitým bankovým produktom líšia od ustanovení VOP alebo osobitných obchodných podmienok, sú rozhodujúce ustanovenia takejto písomnej zmluvy. Ak ustanovenia VOP týkajúce sa jednotlivých bankových produktov obsahujú odlišnú úpravu ako všeobecná alebo záverečná časť VOP, sú rozhodujúce ustanovenia osobitnej časti VOP (čl. 1 bod 1.4., bod 1.5. VOP).

Podľa bodu 7. VOP tieto ustanovenia VOP upravujú záväzkovoprávne vzťahy medzi bankou a klientom - fyzickou osobou nepodnikateľom, vzniknuté na základe zmluvy o úvere, v ktorej sa banka ako veriteľ zaväzuje, že na požiadanie klienta ako dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky v určitej mene a do určitej sumy a klient- fyzická osoba nepodnikateľ ako dlžník sa zaväzuje peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky, ak nie je dohodnuté inak.

Banka poskytne splátkový úver, t.j. peňažné prostriedky vo výške určenej v zmluve o úvere a po splnení podmienok uvedených v zmluve o úvere a to takým spôsobom, že pripíše peňažné prostriedky v prospech účtu uvedeného v základných podmienkach zmluvy o úvere. Vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov sa uskutoční formou splátok klientom (bod 7.2.4 VOP).

Podľa čl. 7 bod 7.3.2. VOP pohľadávku z úveru, ktorá sa skladá z istiny, jej súčasťou a príslušenstva spláca klient pravidelnými splátkami, periodicitou dohodnutou v základných podmienkach zmluvy o úvere. Banka je oprávnená rozhodnúť o spôsobe splácania úveru pred poskytnutím úveru a kedykoľvek počas trvania úverového vzťahu. V prípade, že ku dňu splatnosti úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov a iných nákladov spojených so splátkovým úverom nebude na účte dostatok

prostriedkov na ich úhradu, dohodli sa klient a banka na tom, že banka je oprávnená uspokojiť splatné úroky vo forme zaťaženia účtu. Na základe tejto skutočnosti vznikne na účte klienta nepovolené prečrpanie a klient je povinný okamžite vyrovnáť toto nepovolené prečrpanie.

Splátka je uhradená včas, ak je pripísaná na účet banky najneskôr v deň splatnosti splátky a banka má možnosť s poukázanou sumou nakladať (čl. 7 bod 7.3.3. VOP).

V zmysle bodu 7.4.4. čl. 4 VOP pokiaľ je klient v omeškaní so splácaním úveru, je povinný zaplatiť banke okrem úrokov z úveru stanovených v zmluve tiež úroky z omeškania z dlžnej čiastky, pričom dlžná čiastka sa úročí úrokom z omeškania denne od prvého dňa omeškania (vrátane) až do dňa bezprostredne predchádzajúceho dňu splatenia dlžnej čiastky (vrátane).

Podľa čl. 7 bod 7.6.1. VOP ak dôjde k porušeniu akejkolvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednania zo strany klienta alebo za podmienok uvedených v písm. a) až q) bodu 7.6.1. VOP, banka je oprávnená a) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. požadovať splatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere a klient je povinný splatiť pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti.

Podľa bodu 19.16 VOP klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ak aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky.

Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 27.12.2011 adresovaným žalovanému spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. ako postupca oznámila postúpenie pohľadávky voči nemu na žalobcu ako postupníka.

Listom zo dňa 20.01.2012 označeným ako výzva k úhrade a oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru, žalobca ako nový veriteľ oznámil žalovanému vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 20.01.2012. Dlžnú sumu vo výške 2447,25 eur vyzval žalovaného uhradiť do 30.01.2012.

Slovenská sporiteľňa, a.s. ako postupca a žalobca ako postupník uzavreli dňa 15.12.2011 zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1599/2011/CE. Podľa článku V. bod 5.1 predmetom zmluvy je dohoda zmluvných strán o odplatnom postúpení pohľadávok a to so všetkými právami, ktoré sú spojené s postupovanými pohľadávkami a za podmienok uvedených v tejto zmluve.

Podľa prílohy k zmluve o postúpení splatnosť úveru bola stanovená na 20.04.2012, zostatok pohľadávky predstavoval sumu 2279,38 eur a istina celkom sumu 2013,45 eur, a počet dní omeškania 1230.

Podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu (§ 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov).

Podľa § 52 ods. 1, Občianskeho zákonníka spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. (§ 52 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka).

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka).

Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Z ustanovení § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis - nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z..

Podľa § 10c uvedeného nariadenia ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

V zmysle § 3 nariadenia v znení účinnom do 31.1.2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 25 ods. 1, ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak. Ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

Podľa § 2 písm. a) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Ako vyplýva z § 3 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle §23a zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah obchodných podmienok bol daný predchodcom žalobcu bez možnosti žalovaného prívodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

V slovenskom právnom poriadku existuje duálna právna úprava záväzkov, pričom rozlišujeme ich občianskoprávnu a obchodnoprávnu úpravu. Vzťah dvoch kódexov súkromného práva a to Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka je vzťahom *lex specialis* ku *lex generalis*, pričom použitie Občianskeho zákonníka je subsidiárne - právne vzťahy podriadené režimu Obchodného zákonníka sa budú riadiť Občianskym zákonníkom v tých otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje. V rámci obchodno-záväzkových vzťahov existuje aj skupina vzťahov, ktoré môže označiť ako fakultatívne obchodné záväzkové vzťahy, v ktorých si zmluvné strany môžu v súlade so zásadou zmluvnej voľnosti dohodnúť obchodnoprávny režim svojho záväzku (§ 262 Obchodného zákonníka).

Obchodný zákonník aplikáciu právnej úpravy inštitútu spotrebiteľských zmlúv nevyklučuje, ani komplexne neupravuje osobitným spôsobom a ide o kogentné ustanovenia Občianskeho zákonníka, je nevyhnutné ju v skutkovo relevantných právnych vzťahoch aplikovať, pričom nie je relevantné či ide o relatívne obchodný záväzkový vzťah, absolútny obchodný záväzkový vzťah alebo fakultatívny obchodný záväzkový vzťah. Právna ochrana spotrebiteľa je jednou z priorit oblastí záujmu nielen práva Európskej únie ale aj nášho

právneho poriadku. Nie je prípustné, aby sa kogentné normy určené na ochranu spotrebiteľa obchádzal zvolením iného zákona, ktorý primárne nie je určený na úpravu či realizáciu spotrebiteľských vzťahov, t.j. vzťahov, ktoré vznikajú pri nákupe tovarov a poskytovaní služieb spotrebiteľom, ktorí nekonajú pri uzatváraní zmluvy v rámci svojej podnikateľskej či inej zárobkovej činnosti. Zvolenie režimu Obchodného zákonníka nie je prípustné v prípadoch tzv. typových spotrebiteľských zmlúv, keď z celého kontextu uzatvorenej zmluvy je zjavné, že sa uzatvára v zmysle Obchodného zákonníka len preto, aby sa vylúčili právne normy určené na ochranu spotrebiteľa. Nie je ani prípustné, aby dvom spotrebiteľom v porovnateľnej situácii neboli garantované rovnaké právne prostriedky a ochrana len s

ohľadom na to, dodávateľ zvolí režim iného zákona. Aj pri zmluvách uzatváraných v zmysle Obchodného zákonníka je potrebné pri realizácii či aplikácii práva postupovať podľa ustanovení o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku či osobitných právnych predpisoch ako napr. zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o ochrane spotrebiteľa.

Na základe vyššie uvedeného súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľskú zmluvu.

Ako vyplýva z § 100 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

V zmysle § 103 Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

Podľa § 111 Občianskeho zákonníka zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby.

V zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 01.05.2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Vzhľadom na uvedené je súd povinný aj z úradnej moci prihliadať na oslabenie nároku žalobcu voči spotrebiteľovi z dôvodu jeho premlčania. Ide o procesné ustanovenie, ktoré je súd povinný aplikovať v čase rozhodovania o predmetnom nároku.

Súd má za to, že pri posudzovaní plynutia premlčacej doby v danej právnej veci je potrebné aplikovať a to vzhľadom na dohodu o plnení v splátkach § 103 Občianskeho zákonníka a teda premlčacia doba jednotlivých splátok začala plynúť odo dňa ich zročnosti. Ako je zrejmé zo zmluvy o úvere, konečná splatnosť bola dohodnutá na 59 mesiacov. Začiatok plynutia premlčacej doby je potrebné stanoviť v súlade s ust. § 103 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

Jednotlivé splátky sa premlčujú samostatne od ich zročnosti až do okamihu, keď dlžník nesplní niektorú zo splátok. Nepremičanými splátkami tak sú splátky splatné tri roky späťne od podania žaloby, teda splátky splatné po 05.06.2011, pričom žaloba bola podaná dňa 05.06.2014. Keďže v danom prípade bola splatnosť jednotlivých splátok dohodnutá k 20. dňu v mesiaci, nepremičanými splátkami sú tie, ktoré sú splatné odo dňa 20.06.2011, teda 11 splátok z 23 neuhradených splátok, ktorých zaplatenie svojou žalobou uplatňuje žalobca.

Pokiaľ ide o aplikáciu všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka a nie štvorročnej podľa Obchodného zákonníka na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, súd považuje za potrebné poukázať na to, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka. Dualistický systém záväzkového práva (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod.) v našom právnom poriadku síce dlhodobo funguje, avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na premlčanie v spotrebiteľsko-právnej, a teda typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia.

Popretím úveru ako absolútneho obchodu sa nemôže rozumieť stav, ak súd aplikuje ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré má svoj obsah a ktorým zákonodarca sledoval dôležitý cieľ v spotrebiteľských zmluvách bez ohľadu na typ zmluvy, teda aj v prípade absolútnych obchodov (absolútne obchody sú vzťahy regulované Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy). Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka boli vylúčené niektoré typy spotrebiteľských zmlúv. Teda ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka reguluje aj absolútne obchody.

Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka je ustanovením lex specialis s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy, a teda aj na odložené platby v spotrebiteľských vzťahoch vrátane úverov.

Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka preto treba vykladať tak, že v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo (Obchodný zákonník), ak aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky by sa postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávnej úprave zhoršilo. Ustanovenie § 54 ods. 1 je dôsledkom transpozície čl. 8 smernice. Smernica síce neharmonizuje dualistické právne úpravy inštitútov súkromného práva, no na druhej strane nebráni ani regulácii, akú predstavuje ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ktoré bráni akémukoľvek zhoršeniu postavenia spotrebiteľa oproti Občianskemu zákonníku, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Žalobca si uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 638,94 eur predstavujúcej 23 splátok a úrok z omeškania v sume 42,14 eur a ročný úrok z omeškania od 09.02.2012 do zaplatenia.

Čo sa týka jednotlivých nárokov, úver bol žalovanému poskytnutý pri úrokovej sadzbe 18,4% ročne. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009).

Úroková miera podobného úveru v bankách v čase poskytnutia úveru (máj 2007, spotrebiteľský úver 1-5 rokov) činila úrok 13,7% ročne. Vzhľadom na vyššie súd považoval dohodu o výške úrokov za platnú, keďže mal za to, že táto výška úroku nepresahovala v podstatnej miere úrokovú mieru poskytovanú peňažnými ústavmi.

V zmysle VOP klient splácal pohľadávku z úveru, ktorá sa skladala z istiny, jej súčasťou a príslušenstva, teda súčasťou dojednanej výšky splátky bol aj poplatok za správu úveru v sume 1,99 eur (60 Sk) mesačne. Potom splátka istiny a úroku z úveru po odpočítaní poplatku za správu úveru v sume 1,99 eur predstavuje sumu 25,79 eur (výška splátky 27,78 eur - poplatok 1,99 eur) a keďže žalobca si uplatnil nárok na 23 splátok, pričom nepremiľovaných bolo 11 splátok, ktorých splatnosť nastala po 05.06.2011 vo výške 25,79 eur súd zaviazal žalovaného rozsudkom zo dňa 02.12.2014 č.k. 13C/313/2014-55 na zaplatenie sumy 283,69 eur (11 x 25,79 eur) a čo do zvyšku žalobu zamietol.

Čo sa týka poplatku za správu úveru, tak v zmysle zmluvy bol žalovaný ako klient povinný platiť banke poplatok za správu úveru v sume 1,99 eur mesačne.

Ako vyplýva z § 2 písm. e) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi pri poskytnutí úveru, okrem úrokov.

V zmysle § 37 ods. 21 zákona NR SR č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o bankách“) banke, zahraničnej banke a pobočke zahraničnej banky sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona alebo osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas spotrebiteľa.

Zákaz podľa ustanovenia § 37 ods. 21 sa prvýkrát uplatní na úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu, splatnú po 9. júni 2013 (§ 122s ods. 4 Zákona o bankách).

Z vyššie citovanej úpravy obsiahnutej v Zákone o bankách vyplýva, že účinnosťou novely č. 132/2013 od 10.6. 2013 priamo zákon zakazuje bankám požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu

nákladov alebo inú odplatu za vedenie úverových účtov. Možno konštatovať, že predmetná novelizácia bola akýmsi vyvrcholením v podobe zákonnej úpravy zákazu žiadania poplatkov za vedenie úverových účtov ako účtov, ktoré vznikajú na základe úverového vzťahu, ale ľuďom nič neprinášajú a sú dôležité iba pre finančné inštitúcie.

V danej právnej veci sa jedná o poplatok, ktorý mal byť dojednaný a jednotlivé zložky sa stali splatnými ako súčasť splátky úveru pred uvedenou novelou zákona o bankách. Súd však predmetné dojednania o poplatku za vedenie úveru podrobil súdnej kontrole v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a predmetné dojednanie súd vyhodnotil ako neprijateľnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Je nesporné, že žalovaný ako klient a dlžník z úverového vzťahu bol povinný platiť žalobcovi ako veriteľovi poplatok za správu úveru. Teda laicky povedané a rovnako asi aj chápané priemerným spotrebiteľom, žalovaný bol povinný platiť žalobcovi ako veriteľovi za to, že tento pre svoju vlastnú potrebu vykonával akúsi správu úverového účtu, teda sledoval prijatie splátok, prípadné omeškania alebo iné pohyby na účte. Súd má za to, že keď žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkom úver, bolo len v jeho kompetencii, ako sa rozhodne predmetný úver spravovať, no je neprípustné, aby náklady s takouto činnosťou znášal žalovaný ako spotrebiteľ, ktorý preda za poskytnutie úveru, resp. konkrétnej finančnej čiastky zaplatili žalobcovi ako veriteľovi odplatu vo forme úroku z úveru a preto na žalovaného ako spotrebiteľa a dlžníka nemožno prenášať úhradu takýchto nákladov. Zákon o spotrebiteľských úveroch hovorí o poplatkoch akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, no nemožno prijať záver, že pod takto definovaný pojem poplatku možno subsumovať akúkoľvek sumu určenú veriteľom predstavujúci úhradu jeho nákladov, pričom sa jedná o poplatok a úhradu predmetnej sumy, za ktoré spotrebiteľovi nie je poskytované žiadne protiplnenie, keď žalovanému zrejme nebol poskytovaný výpis z predmetného úverového účtu a ani nemal prístup k informáciám a údajom vedených na účte, teda jednalo sa čisto o administratívno-technické údaje pre žalobcu ako veriteľa. Na základe uvedeného potom súd nárok žalobcu na zaplatenie tejto časti nároku tak ako je uvedené vyššie zamietol.

Čo sa týka úroku z omeškania, žalobca si uplatnil jednak kapitalizovaný úrok z omeškania zo splátok splatných od 21.06.2010 do 08.02.2012, ktorý si kapitalizoval zo sumy splátky 20x 27,78 eur pri výške úroku z omeškania 9% ročne, ktorá výška je v súlade s citovanými ustanoveniami Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády. Keďže súd nepriznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania na časť premlčaných splátok a poplatkov za správu úveru, z ktorej sumy bol taktiež úrok z omeškania vypočítaný, ako je to zrejme zo žalobného návrhu, priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania v sume 6,38 eur, na zaplatenie ktorého ho zaviazal rozsudkom zo dňa 02.12.2014 č.k. 13C/313/2014-55 a ktorý vyčíslil za jednotlivé obdobia pri žalobcom uplatnenej výške úroku z omeškania za jednotlivé obdobia omeškania tak ako žalobca no sumy splátky 25,79 eur a to zo sumy 8 splátok a čo do zvyšku (v sume 35,76 eur) v tejto časti žalobu zamietol.

Posledným nárokom žalobcu bol nárok na úrok z omeškania z dlžnej sumy 638,94 eur od 09.02.2012 do zaplatenia. Ako už súd uviedol vyššie, výška žalobcom uplatňovaného úroku z úveru je v súlade s Občianskym zákonníkom a nariadením vlády, no súd priznal žalobcovi úrok z omeškania len zo sumy 283,69 eur tak ako ju ustálil vyššie po prihladnutí na premlčanie časti nároku a po nepriznaní nároku na poplatok za správu úveru a to odo dňa 09.02.2012 tak ako žiadal žalobca, na zaplatenie ktorého úroku z omeškania bol žalovaný zaviazaný rozsudkom zo dňa 02.12.2014 č.k. 13C/313/2014-55 a čo do zvyšku, teda v časti nepriznania nároku na úrok z omeškania zo sumy predstavujúcej poplatky za správu úveru žalobu zamietol.

Podľa § 137 Občianskeho súdneho poriadku trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa § 224 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku súd rozhodoval aj o trovách odvolacieho konania.

Žalobca mal v konaní úspech v časti, v ktorej súd žalobe vyhovel a teda v časti o zaplatenie 283,69 eur ale aj v časti úrokov z omeškania, ktorý bol žalobcom ku dňu 08.02.2012 kapitalizovaný. Súd vyčíslil sumu úroku z omeškania k uvedenému dňu no z priznanej sumy, ktorá suma predstavuje sumu 6,38 eur, čo predstavuje taktiež úspech žalobcu, teda spolu mal žalobca úspech v sume o zaplatenie 290,07 eur, čo predstavuje 43%, neúspech 57%, čo predstavuje úspech žalovaného, ktorému po odpočítaní úspechu žalobcu vznikol nárok na náhradu trov konania v pomere 14%, no keďže žalovaný náhradu trov konania nežiadal a zo spisu mu žiadne trovy nevyplynuli, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Pokiaľ ide o rozhodovanie o trovách vo vzťahu žalobca a vedľajší účastník na strane žalovaného, jeho nárok na náhradu trov konania sa odvíja od úspechu, resp. neúspechu účastníka, na strane ktorého v konaní vystupuje.

Do času vyhlásenia rozsudku dňa 2.12.2014 bolo jediným úkonom vedľajšieho účastníka v danej veci jeho oznámenie o vstupe do konania, ktoré samotné oznámenie nie je účelným úkonom, za ktorý by mu bolo potrebné priznať náhradu trov konania. Vyjadrenie vo veci samej bolo súdu právnym zástupcom vedľajšieho účastníka doručené až dňa 5.12.2014, teda tri dni po vykonanom pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, pričom právny zástupca bol o termíne pojednávania dňa 2.12.2014 vyzoomený a žaloba spolu s prílohami mu boli doručené ešte dňa 19.11.2014.

Po podaní odvolania sa žalobcom sa vedľajší účastník k tomuto nevyjadril a ani po zrušení rozsudku krajským súdom vedľajší účastník nevykonal žiadne úkony, v súvislosti s ktorými by mu vznikli účelne vynaložené trovy, preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.